شناسایی و الویت بندی اثرات زیست محیطی فرودگاه نوشهر بر مجتمع گردشگری سیترا و راه کارهای کاهش آن با کمک مدل TOPSIS

علیرضا صادقی پویا[۱]، الهام خورشیدی[۲]

۱- عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی- واحد نوشهر

2- کارشناس کامپیوتر- نرم افزار

Sadeghipouya.a@iauns.ac.ir

خلاصه

قرارگیری برخی مجتمع های گردشگری ساحلی در نزدیکی مراکز صنعتی موجب تاثیرپذیری آنها از چنین فعالیت هایی گردیده است که می توان با ارائه یک برنامه مدیریت زیست محیطی از وارد شدن آسیب به چنین فعالیت های گردشگری جلوگیری نمود. در این مقاله تلاش گردیده است با کمک جمع آوری اطلاعات و بازدید میدانی، شناسایی اثرات و نمایه های آن، بررسی قوانین و استانداردها، معرفی روش های تقلیل اثرات و ارائه سیستم پایش زیست محیطی، با توجه به اثرات فرودگاه نوشهر یک برنامه مدیریت زیست محیطی برای مجتمع گردشگری سیترا ارائه گردد. با تهیه و توزیع پرسشنامه در میان کارشناسان و متخصصان جهت شناسایی اثرات مهم و راه کارهای مربوطه، مشخص گردید آلودگی صدا، آلودگی هوا و آلودگی منابع آب از جمله مهم ترین اثرات وارد بر مجتمع گردشگری سیترا از طرف فرودگاه می باشد. پس از جمع بندی و تحلیل پرسشنامه ها، راه کارهای کاهش اثرات با کمک مدل تصمیم گیری تکنیک شباهت به راه حل ایده آل (TOPSIS) رتبه بندی گردید. نتایج نشان می دهد راه کارهای مدیریت زیست محیطی به ترتیب رتبه بندی عبارت از اصلاح عایق بندی ساختمان ها، خریداری اراضی اطراف فرودگاه، احداث موانع صوتی در اطراف فرودگاه، گسترش طرح فضای سبز اطراف فرودگاه، تاسیس سازمان مردمی پیگیری امور مربوط به اثرات فرودگاه و اصلاح و تغییر راه دسترسی به فرودگاه می باشد.

کلمات کلیدی: مجتمع گردشگری، فرودگاه، اثرات زیست محیطی، کاهش اثرات، TOPSIS

۱. مقدمه

از آنجا که توریسم ساحلی، در ردیف یکی از روش های بهره وری از محیط زیست دریایی و سواحل قرار دارد، مدیریت بهینه آن تنها بر پایه توان سنجی سواحل برای این کاربری، سازگاری برنامه توریستی با ناحیه ساحلی و مقابله با آسیب های آن به عنوان جزیی از برنامه جامع مدیریت زیست محیطی سواحل، امکان پذیر است که از روند امکان سنجی و ارزیابی زیست محیطی پیش بینی شده در این برنامه، پیروی می کند. فعالیتهای توریستی ساحلی را می توان به دو گروه اصلی تقسیم کرد. نخست فعالیتهای متکی بر طبیعت مانند شنا، ماهیگیری، قایقرانی، اسکی روی آب، موج سواری، حمام آفتاب و غواصی، دوم فعالیتهای متکی بر تسهیلات ساخته شده بوسیله انسان مانند استفاده از رستورانها، پارکها، شهرهای بازی ساحلی، خرید از بازارهای ساحلی، سینمای روباز، بهره گیری از پیست و مسیرهای دوچرخه سواری، اسکیت و اسب سواری می باشد. بررسی های انجام گرفته توسط نشان داده است که با وجود افزایش تسهیلات انسان ساخت، هنوز اصلی ترین فعالیت های توریسم ساحلی، بر ویژگیهای طبیعی متکی است[سرابی، ۱۳۷۸].

از طرفی قرارگیری برخی مجتمع های توریستی ساحلی در نزدیکی مراکز صنعتی از جمله فرودگاه ها موجب تاثیرپذیری آنها از چنین فعالیت هایی گردیده است. در چنین مواردی می توان با ارائه یک برنامه مدیریت زیست محیطی شامل شناسایی اثرات، بررسی و معرفی راه کارهای کاهش این اثرات و تدوین برنامه های پایش از وارد شدن آسیب به چنین فعالیت های توریستی جلوگیری نمود.